

1916-12

SENDER

Augusta Pedersen

RECIPIENT

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Lille Veum, Brørup

Archive:
Mappe 86 nr. 25

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Alle de gode ting
i Tænketal, mit ordet "er mit
ud til dem, vilde stæne end
med Igenlandet: Israels land
Jerusalem med Zion og Golgatha
Men si modus hans øje et helt
andet øje, og si hvor han der
vist han kendte si godt, Leds
disse underlige ord, som han måtte
hori tre gange for han er lyshjertet
denn. Men da si lidt efter stemmen
er i det hedenske kongerigt led af til
ham, havde Guds ånd Peder hvor han vil
have ham. Og jeg synes er hedning
folk kan aldrig sige Gud nok for ham
han lærte Peder, og alle os andre siden.
Ja blis der næret for og været om
alt det viderste, ejendommelige det
ogte og dybe i det, i Guds billedet
skabte, hedninge hjarter. Med Guds ordets
myndighed blis der sagt ud til dem alle:
hvad Gud har været, må ingen kaldes været.
Jeg skrev vist noget underligt, men
det er nogle af de få jeg kan skrive
til uden overvejelser, og det er det bedste
af foramen, og det er si godt. For mig
Christen aldrig tegnet mig. Jeg vilde
han vilde forstået dem.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 25
Dec. 1916
Kære Jakob og Agnete
Mit brøder si selv kæffe af
hvide, byg og rug. den første brød
blis vel sort, hvis næste blis hvid
skal jeg sende jer noget. Det var
da morsomt at få billedbogen af
eder, Anders og jeg end sammen i
gøjalt og så i den, og en sang
vi sangene som vi også sige tale
for. Jakob Lundsens er god. Jeg
synes næsten det er den allerbedste
hæder for dig, at du har fået en
sang til. Minst i blotter "melodier"
og med dens omkædet. Jeg vilde
gerne sige dig tale for englene men
jeg kan vel sige. Det er jo det, at de
er si hymlige og de fleste af dem der
Og vi var jeg da ifjor en glad ved
det julemarked, det er det eneste der
for mig har udtrykt noget om dansk
jule. Jeg sidder og mere jo gamle
jeg bliver, - si dygt i to, og jeg om
- og gæld til det det "maleri" er det
væder, og træer og alfer. Hvor ved
juletræet lever de op, de må med

ind ved guletræet, er de ikke med
det, synes jeg det er som havde
vi glemt nogen udenfor oven. men
stod og græd. Jeg synes de kan
noget med det at gøre i os som
jeg hedet kan nævne det midtvejs
- det grædende, det hvide - det som
ikke er andet end den dybe længsel
i dig - og så det berolige, minde barn
afslut - men det der er så friskt så
morsomt, fuldt af lune og vid, det
der har været gennem vor folk og
holdt det som vunde i så mangen en
nød, det vi trænger så indvirkende til
for lov og tryk at bygge frem i disse
onde tider, og som er friskt som en
skille noget af alt det gamle vi
er overkomme af, bedrifter, varige
Kommodier og danserballer. vi ha, at
de vor friske beredning og friske
friskes med ind i alt det, - det
gør vi godt. Ja, tror I da ikke
at det Krigen, for en ting skal lyde
til i alle gamle folkelande, at
vi må komme til os selv igen,
hvilde vor egen folke af og være

god ved dem. Fordi er det smert at
den herlighed som folk en om dage
finder i gamle møbler og klæder og
skikke og huse og alt det, må ikke
der er noget her ved, noget af vor
egne som vi vil trænge ind til, fordi
vi ikke kan blive os selv rigtig uden
i forståelse med det. Det er alt
sådan jeg tænker på mit eget sprog
jag må ha' viserne o s.v. med
ind ved guletræet. For alt dette
dunkle, gadedulde nedruvde i
vor afslut, vil guletræet aldrig for
dunkle, men tvært om oplyses

Da jeg forleden morgen tidlig lå og
tænkte på sådan noget, blev jeg så
glad ved at huske på Faders store
syn der ned, eller der oppe, på Simon
Farsers tag. Det sad han midt i det
gamle land og folk og slægt og skik,
det han tænkte, at verdens folk skulle
gå op i for at blive kristne, men
han sad der ved grænsen, ved det
fri åbne hav, og der ud til alle
disse hedninger borte folk blev skide